



REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Dubrovniku
Dubrovnik

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Dubrovniku po sutkinji Ani Srhoj, u pravnoj stvari tužitelja Ivo Matušić, OIB: 81392390563, Put Prijevora 1, Prijevor kojeg zastupa punomoćnik Slaven Šoša, odvjetnik iz Dubrovnika, protiv tuženika OTP BANKA d.d. iz Splita, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833 zastupana po punomoćniku Miroslavu Plašćaru, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Žurić i Partneri d.o.o. iz Zagreba, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 31. kolovoza 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, 1. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da ne proizvode pravne učinke i da su ništetne odredbe Ugovora o kreditu broj: 050829111763 SF koji je ovjeren po javnom bilježniku Luciji Carić posl.br. OV 7349/05 od 03. kolovoza 2005.g.u dijelu kojim je određeno pravo banke izvršiti promjenu kamatne stope sukladno jednostranoj odluci, a koju odluku korisnik kredita svojim potpisom na ugovoru potvrđuje, kao i u dijelu u kojem je glavnica kredita i način otplate anuiteta vezan za tečaj švicarskog franka – CHF.

II. Odbija se kao neosnovan glavni tužbeni zahtjev u točkama II., III. i IV. koje glase:

"Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužitelju s osnova ništetnih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenljivoj kamatnoj stopi, iznos od 4.353,34 EUR EUR-a skupa a zateznim kamatama koje se obračunavaju za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31.12. 2022.g. koju kamatnu stopu utvrđuje i objavljuje HNB, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena do 31. prosinca 2023.g., a od 1.siječnja 2024.g. po stopi koja se

određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, počev od 19. veljače 2016.g., pa do isplate.

Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužitelju s osnova razlike u glavnici, iznos od 1.176,32 EUR-a skupa a zateznim kamatama koje se obračunavaju za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena do 31.12. 2022.g. koju kamatnu stopu utvrđuje i objavljuje HNB, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena do 31. prosinca 2023.g., a od 1.siječnja 2024.g. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, počev od 19. veljače 2016.g., pa do isplate.

Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplati tužitelju iznos od 822,19 EUR."

III. Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tužitelju iznos od 1.815,61 EUR sa zateznim kamatama koje teku od 12. lipnja 2019. do isplate, prema stopi koja se do 31. prosinca 2022. određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godinu dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećano za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. prema stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Odbija se eventualno kumulirani tužbeni zahtjev u dijelu kojim se traži isplata zateznih kamata na iznos od 1.815,61 EUR od 1. listopada 2015. do 11. lipnja 2019. kao neosnovan.

V. Utvrđuje se da ne postoji potraživanje tuženika spram tužitelja istaknuto prigovorom radi prebijanja u iznosu od 7.484,93 HRK.

r i j e š i o j e

I. Dopušta se preinaka tužbe istaknuta u podnesku tužitelja od 27. studenoga 2025. i na ročištu od 31. kolovoza 2026.

II. U odnosu na troškove ovog postupka koji se odnose na zastupanje po punomoćnicima svaka strana snosi svoje troškove postupka.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju materijalni trošak ovog postupka u iznosu 400,00 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 1. listopada 2026. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, do isplate, sve u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je tuženik pravni sljednik Nova Banka d.d. Zagreb. Parnične stranke sklopile su dana 3. kolovoza 2005. Ugovor o kreditu broj: 050829111763 SF koji je ovjeren po javnom bilježniku Luciji Carić posl. br. Ov 7349/05 od 3. kolovoza 2005. godine. Ugovorni iznos kredita bio je 23.330,00 CHF. Od sklapanja Ugovora tužitelj je plaćao mjesečne anuitete, ali isti nisu uvijek iznosili kako je predviđeno odredbama ugovora koje odredbe su predmet ovog tužbenog zahtjeva, već su se povećavali zahvaljujući nepoštenim ugovornim odredbama o jednostranoj promjeni kamatne stope od strane tuženika kao i nezakonito ugovorenoj valutnoj klauzuli. Iako je sudu zasigurno poznato, tužitelj ovim putem navodi da je u kolektivnom sporu pokrenutom od strane potrošača protiv više poslovnih banaka (među kojima je i tuženik), pravomoćnom presudom i rješenjem visokog trgovačkog suda u RH, broj PŽ-7129/13 od 13. lipnja 2014. utvrđeno da je ništetna ugovorna odredba kojom je kamatna stopa u potrošačkim kreditima jednostrano promjenjiva. Točkom II. Presude VTS-a potvrđena je prvostupanjska presuda Trgovačkog suda u Zagrebu (P-1401/12) te je sada pravomoćno utvrđeno da su poslovne banke-među kojima je i tuženik "u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008., a koje povrede traju i nadalje, povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što u potrošačkim ugovorima kreditima koriste nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. Točkom IV. Presude VTS-a potvrđena je prvostupanjska presuda te je pravomoćnim postao stav suda kojim se bankama "nalaže prekinuti s korištenjem odredaba kojima je ugovorena kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s njihovim jednostranim odlukama, o kojim se nije pojedinačno pregovaralo, i kojima im se zabranjuje takvo ili slično postupanje ubuduće". Štoviše zaključak o razlozima ništetnosti jednostrano promjenjivih kamata u vrlo izravnom obliku nalazimo na 62. stranici Presude i Rješenja Visokog trgovačkog suda RH: " U svakom slučaju, s obzirom na nespornu činjenicu da u ugovorima u kojima koriste predmetnu odredbu o promjeni kamatne stope tuženici nisu odredili referentnu stopu za koju se veže promjena početne kamatne stope, imajući u vidu da u vrijeme zaključivanja ugovora koji sadrži tu odredbu nije bilo propisno da ugovor u slučaju ugovaranja promjenjive kamatne stope mora sadržavati element za koji se veže promjena te način promjene, banke su kao svjesni gospodarstvenici, rukovodeći se načelom savjesnosti i poštenja, po ocjeni ovog suda, u interesu obje ugovorne strane, trebali odrediti elemente za koji se veže promjena i način njihove primjene. Umjesto toga, vodeći računa samo o svom interesu, ne uvažavajući interese potrošača, iskoristivši

činjenicu da nema propisa koji i m to nalažu, banke su potrošačima nametnule ugovorne odredbe koje potrošače stavljaju u neravnopravan položaj, koje uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i sve to na štetu potrošača, što je sve suprotno načelu savjesnosti i poštenja, po ocjeni ovog suda, u interesu obje ugovorne strane, trebali odrediti elemente za koji se veže promjena i način njihove primjene. Umjesto toga, vodeći računa samo o svom interesu, ne uvažavajući interese potrošača, iskoristivši činjenicu da nema propisa koji im to nalaže, banke su potrošačima nametnule ugovorne odredbe koje potrošače stavljaju u neravnopravan položaj, koje uzrokuju znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i sve to na štetu potrošača, što je sve suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Na temelju tako utvrđenih činjenica ovaj sud smatra da su odredbe potrošačkih ugovora o kreditu kojima se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke nepoštene, pa prema tome ništetne.

1.1. Presuda i rješenje Visokog trgovačkog suda potvrđeno je i odlukom Vrhovnog suda RH (Revt 249/14) od 9. travnja 2015. kojom je Vrhovni sud RH odgovorio na pitanje koje se javljalo pred prvostupanjskim sudovima povodom pojedinačnih tužbi, a vezano za pitanje izračuna preplaćenih iznosa. Vrhovni sud tako je otklonio tumačenje banaka da su one zapravo imale pravo mijenjati kamatu, ali na zakonit način pa da bi u svakom pojedinačnom postupku trebalo utvrditi kolika je ta promjena mogla biti. Vrhovni sud RH ukazuje pritom na Direktivu 93/13 EEZ u čijoj točki 2. st. 2. priloga stoji da pravo pružatelja financijske usluge da jednostrano mijenja kamatnu stopu postoji isključivo u ugovorima sklopljenim na neodređeno vrijeme. Također ukazuje da je sukladno recentnoj sudskoj praksi izraženoj kroz presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. PŽ 6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine tuženik povrijedio interes tužitelja ugovaranjem odredbi kojim je glavnica otplate kredita vezana uz švicarski franak bez prethodnog adekvatnog informiranja i bez pojedinačnog pregovaranja, što je protivno načelu savjesnosti i poštenja, pa sukladno tome ni ništeno.

1.2. Posebno se ukazuje da su banke iz gornjih odluka, uključujući i tuženika, nudeći na tržištu najniže ugovorene kamate upravo za ugovore u kojima je glavnica vezana za valutu švicarski franak, postupale protivno načelu savjesnosti i poštenja i poticale potrošače na preuzimanje rizika koji je za banku bio izvjestan, a koji ide direktno na štetu potrošača koji tog rizika nije bio niti svjestan. Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača odlučeno je da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003., do 31. prosinca 2008. (u kojem je razdoblju sklopljen i Ugovor koji je predmet ove pravne stvari), povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, te u razdoblju od 1. lipnja 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik kao trgovac i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u

pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa.

1.3. Sukladno članku 502. c ZPP-a i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba tuženika o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. Kako su odredbe Ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula to se te odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi. Odnosno, sukladno članku 323. zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18 – dalje ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovama koje su utvrđene ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku iznosa kojeg je tužitelj platio na temelju obračuna tuženika prema promjenjivoj kamatnoj stopi i iznosa obračunatom prema početnoj stopi za redovnu kamatu. Također ima pravo na isplatu preplaćenih iznosa anuiteta i to kao razliku između iznosa kojeg je tužitelj platio na temelju obračuna promjene valute po srednjem tečaju tuženika i iznosa obračunatog prema početnom tečaju CHF. Upravo se odredbama čl. 3. i dr. tužiteljevog Ugovora o kreditu promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke pa su iste nepoštene i samim time ništetne, kao i odredba o valutnoj klauzuli. S obzirom na navedeno, tužiteljevo potraživanje predstavlja razlika između iznosa anuiteta koje je stvarno plaćao i iznosa anuiteta koje bi plaćao da mu tuženik nije nametnuo te ništetne odredbe. Visinu tužbenog zahtjeva tužitelj je odredio sukladno dokumentaciji koju posjeduje u trenutku podnošenja ove tužbe, a predlaže se u tijeku postupka naložiti tuženiku dostavu sve dokumentacije koju posjeduje, a vezana je za predmetni pravni odnos. Radi transparentnosti postupanja, tužitelj dodatno ukazuje da je proveo konverziju kredita temeljem odredbi Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/2015).

1.4. Slijedom navedenog, predlaže donijeti presudu kojom će se utvrditi da su ništetne odredbe kojima je ugovoreno pravo banke izvršiti promjenu kamatne stope sukladno jednostranoj odluci, kao i u dijelu u kojem je glavnica kredita i način otplate anuiteta vezan za tečaj švicarskog franka te naložiti isplatu iznosa od 18.000,00 HRK s pripadajućom zateznim kamatama, uz naknadu troškova parničnog postupka.

2. U odgovoru na tužbu i tijekom postupka tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, predlažući istog odbiti kao neosnovanog. Ističe prigovor zastare potraživanja, računajući rok zastare od dana sklapanja ugovora o kreditu, podredno od dospelosti povremenih davanja. U odnosu na odluku odnesenu u postupku zaštite potrošača, smatra da se ista ne primjenjuje automatski već da je potrebno dokazati jesu li utvrđenja iz navedene parnice primjenjiva u pojedinačnom slučaju, posebno je li tužitelj prosječni potrošač i jesu li sporne odredbe njemu zaista bile nerazumljive, je li se o toj odredbi posebno pregovaralo i je li odredba o promjenjivosti kamatne stope suprotna načelu savjesnosti i poštenja te je li kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Svakako smatra da je predmetna odredba ugovora jasna i da se promjena kamatna stopa mijenjala sukladno zakonskim propisima i stanju na tržištu pa da ista nije protivna načelu savjesnosti i poštenja te da nije uzrokovala znatnu neravnotežu ugovornih strana. Prigovara visini postavljenog tužbenog zahtjeva.

2.1. Podneskom od 19. studenoga 2019. tuženica obavještava sud o konverziji kredita, ističući da je tuženik postupio sukladno zakonskoj obvezi i poslao tužitelju ponudu izračuna konverzije zajedno s prijedlogom Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu, a da je tužitelj prihvatio ponudu te su sklopili Dodatak 1. Ugovora o kreditu, kojim su s retroaktivnim učinkom izmijenili svoj osnovni CHF ugovorni odnos, izmijenivši kamatnu stopu iz osnovnog CHF ugovora i valutnu klauzulu vezanu uz CHF, s učincima od dana sklapanja osnovnog Ugovora. Svrha konverzije bila je trajno i konačno, voljom ugovornih strana, riješiti pravnu neizvjesnot u vidu svojevrzne nagodbe, odnosno dodatka ugovoru o kreditu s retroaktivnim učinkom, radi čega zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetenosti osporavane i retroaktivne izmijenjene odredbe, kao i zahtjev za isplatu preplaćene razlike treba odbiti. Podredno, ističe prigovor radi prijeboja i to pretplate tužitelja po osnovi ugovora o kreditu u iznosu od 7.484,93 HRK s pripadajućim zateznim kamatama. Tuženik je tijekom daljnjeg razdoblja otplate kredita iznos utvrđene pretplate koristio za podmirenje 50% dospjelih anuiteta i na taj način tužitelju isplatio utvrđeni iznos pretplate.

3. Presudom ovog suda od 17. kolovoza 2020. poslovni broj P-966/2019-14 odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan. Po žalbi tužitelja, rješenjem Županijskog suda u Osijeku od 8. veljače 2024. poslovni broj GŽ-4513/2020-4 ukinuta je presuda ovog suda i predmet je vraćen na ponovno suđenje.

4. U tijeku postupka sud je pročitao sve isprave koje prileže spisu, i to Ugovor o kreditu broj: 050829111763 SF koji je ovjeren po javnom bilježniku Luciji Carić posl. br. Ov 7349/05 od 3. kolovoza 2005. godine (stranica 7-9, 292-296 spisa), amortizacijski plan (stranica 10-13, 306-310 spisa), obavijest o dospijeću obroka i redovne kamate (stranica 28, 33-39, 298-304 spisa), prometi po računu (stranica 14-32, 40-44, 311-335 spisa), potvrda o iznosu pretplate po konvertiranom kreditu od 18. siječnja 2016. (stranica 62, 336 spisa), pregled uplata po kreditu broj 050829111763 od 30. rujna 2015. (stranica 63-69, 337-338 spisa), sudsku praksu koju su stranke dostavile u spis (stranica 70-83, 120-145 spisa), Dodatak br. 1. Ugovora o kreditu broj OV-1503/2016 (stranica 84-89, 339-343 spisa), saslušao tužitelja (stranica 94 i 252-254 spisa), proveo je dokaz knjigovodstveno-financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Stefani Gardašanić (stranica 259-290 spisa) koja je usmeno iznijela nalaz i mišljenje (stranica 361-362 spisa).

5. Predmet ovog spora je utvrđenje ništetenosti odredbi ugovora o kreditu kojima je određena primjena valutne klauzule u CHF za otplatu kredita i odredbe o promjenivoj kamatnoj stopi, te vraćanje stečenog temeljem navedenih odredbi ugovora o kreditu.

6. Podneskom od 27. studenoga 2025. tužitelj je uskladio tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem vještaka te traži isplatu iznosa od 4.353,34 EUR s osnova ništetenih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi s pripadajućim zateznim kamatama, iznosa od 1.176,32 EUR s osnova razlike u glavnici s pripadajućim zateznim kamatama, iznosa od 822,19 EUR na ime kamata nakon prijeboja, uz naknadu troškova parničnog postupka.

6.1. Na ročištu glavne rasprave od 31. kolovoza 2026., a s obzirom na recentnu odluku Vrhovnog suda postavlja i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev kojim ustraje u cijelosti u točkama I., III. i V. petita uređene tužbe, a umjesto zahtjeva za isplatom

iz točaka II. i IV. potražuje isplatu kako slijedi: " Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti tužitelju isplati iznos od 1.815,61 eura skupa sa zateznim kamatama koje se obračunavaju za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena do 31. prosinca 2022. godine koju kamatnu stopu utvrđuje i objavljuje HNB, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućem polugodišta za 3 postotna poena do 31. prosinca 2023. godine. A od 1. siječnja 2024. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuju referentna stopa koja je na snazi na dana 1. siječnja a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, sve počevši od 1. listopada 2015. pa do isplate.

6.2. Tuženiku je dostavljen podnesak tužitelja od 27. studenoga 2025. te je prisustvovao ročištu glavne rasprave na kojem je postavljen eventualno kumulirani tužbeni zahtjev, a nije se protivio uređenju tužbenog zahtjeva u skladu s nalazom i mišljenjem vještaka, niti postavljenom eventualnom kumuliranom tužbenom zahtjevu, već je raspravljao o glavnoj stvari, radi čega se u smislu odredbe članka 190. stavak 4. ZPP-a smatra da postoji pristanak tuženika na preinaku tužbe (podneskom od 27. studenoga 2025. i postavljanjem eventualno kumuliranog tužbenog zahtjeva). Pri tome treba reći da je tužitelj tek nakon provedenog vještačenja saznao za točne iznose koje tuženik duguje, odnosno za ukupni iznos razlike. Stoga je takva preinaka dopuštena u smislu 192. st. 2. ZPP-a, pri čemu valja ukazati na zaključak Su-IV-162/2021 usvojen na sastanku predsjednika Građanskih odjela županijskih sudova i Građanskog odjela Vrhovnog suda RH održanog u Zagrebu 26. studenog 2021. prema kojem je u predmetima po tužbama korisnika kredita u švicarskim francima dopuštena preinaka tužbe nakon provedenog dokaza financijskim vještačenjem. Stoga je odlučeno kao u točki I. rješenja.

7. Iz izvedenih dokaza te navoda stranaka u postupku proizlazi da je među strankama nesporno:

- da su dana 3. kolovoza 2005. sklopile Ugovor o kreditu za iznos od 23.330,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti,
- da su stranke ugovorile promjenjivu kamatnu stopu uz promjenu iste temeljem jednostrane odluke tuženice,
- da je kamatna stopa tijekom otplate kredita mijenjana temeljem odluke tuženika,
- da je prema navedenom ugovoru glavnica kredita bila vezana uz valutu CHF,
- da su anuiteti kredita tijekom otplate kredita rasli zbog povećanja kamatne stope i rasta tečaja CHF-a,
- da su stranke sklopile DODATAK br. 1. Ugovora o kreditu br. 151109069349 kojim su izvršile konverziju kredita promjenom valute i kamatne stope.

8. Sporno je između stranaka:

- primjenjivost odluka u postupku kolektivne zaštite potrošača na odnos stranaka, pa time
- je li ugovorna odredba o načinu promjene kamatne stope u predmetnom ugovoru o kreditu ništetna,

- ništetnost ugovorene valutne klauzule,
- učinci sklopljenog Dodatka Ugovoru o kreditu na prava tužitelja iz osnovnog Ugovora o kreditu,
- postojanje i visina potraživanja tužitelja,
- postojanje tražbine tuženice prema tužitelju proizašle iz konverzije kredita, te
- osnovanost prigovora zastare potraživanja.

9. Ocjenom provedenih dokaza kako svakog zasebno tako i u njihovoj ukupnosti, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, zaključak je suda da je glavni tužbeni zahtjev djelomično osnovan i to u deklaratornom dijelu, dok je podredni tužbeni zahtjev pretežito osnovan.

10. Iz sadržaja Ugovora o kreditu broj broj: 050829111763 SF koji je ovjeren po javnom bilježniku Luciji Carić posl. br. Ov 7349/05 od 3. kolovoza 2005. godine proizlazi da su stranke istim ugovorile kredit u kunsnoj protuvrijednosti za iznos od 23.330,00 CHF, na rok otplate 18 godina, uz kamatnu stopu 5,39%, promjenjiva.

11. Tužitelj je saslušan kao parnična stranka iskazao da mu je ovo prvi kredit u životu koji mu je hitno trebao. Radilo se o tome da su supruga i on s troje male djece živjeli kod njenih roditelja u 30m² i da su ih oni izbacili. Imao je kuću koja se sastojala od golih zidova i morao se sa obitelji negdje preseliti pa mu je hitno trebao novac za adaptaciju te kuće da bi uselili. Otišao je u ovu banku u kojoj je inače imao račun pa mu je bilo najzgodnije poći kod njih i radi toga nije išao u druge banke. U banci je rekao da mu daju najveći iznos koji mogu dati obzirom na njegova primanja. Oni su mu dali tih nekih 23.300,00 CHF-a. Nije pitao zašto se spominje ta valuta i nije u životu s njom nešto plaćao već sa kunama. Vidio je da mu je to povoljno jer je mogao plaćati tu ratu kredita. U banci uopće nije govorio o valutama već samo o iznosu koji mu treba. Oni su mu ponudili samo ovu valutu, a kako mu je hitno trebao novac nije postavljao nikakva pitanja niti su oni išta objašnjavali. U banci su sastavili taj ugovor, a on je nakon potpisivanja shvatio da je dobio novac. Shvatio je da je rata tolika kolika je pisala i nije mislio da će se mijenjati. Nakon nekog vremena, bez ikakvog objašnjenja i bez poziva banke rata mu je puno skočila. Da je znao da će mu tako rasti rata nikada ne bi uzeo ovaj kredit. Imao je trajni nalog za otplatu kredita te mu je ostajalo sasvim malo za život. Čak je jedno vrijeme bio 8 mjeseci bez plaće. Kod javnog bilježnika je samo potpisao ugovor i nije mu ništa čitano niti objašnjavano. Na televiziji je čuo da se po cijeloj Hrvatskoj rade te konverzije kredita u EUR-o pa je i on to u banci napravio jer je samo htio smanjiti ratu i gledao kako prije zatvoriti taj kredit. Nisu mu ništa objašnjavali, a nisu ništa razgovarali o tome što je s ovim što je ranije otplaćivao. Pročitao je ugovor o kreditu. Razumio je da će mu dati kredit. Od banke nije primao nikakve obavijesti. Nije išao u banku pitati niti su ga iz banke zvali na razgovor u vezi povećanja rate. Nitko nije davao objašnjenja zašto je došlo do rasta rate kredita.

12. Iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je tužitelj isti sklopio kao korisnik kredita - fizička osoba i da je u članku 1. ugovora navedeno da se radi o kreditu za adaptaciju kuće, kao što i proizlazi iz iskaza tužitelja. Člankom 3. st. 1. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003, 46/2007, 79/2007) je propisano da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. S obzirom na to da je predmetni ugovor o kreditu zaključen

u svrhu adaptacije kuće za osobne potrebe tužitelja, uzimajući u obzir da tuženik nije ni osporavao status tužitelja kao potrošača, tužitelj ima svojstvo potrošača.

13. Iz sadržaja predmetnog Ugovora o kreditu, vremena njegova sklapanja i nesporne činjenice da je isti ugovoren uz promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu CHF, jasno proizlazi da se zahtjev tužitelja kao potrošača u ovom postupku temelji na istovjetnom interesu koji je bio predmet postupka po tužbi Hrvatskog saveza udruga za zaštitu potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem P-1401/12 radi zaštite kolektivnih interesa potrošača u odnosu na, između ostalog, i ovdje tuženika, te da je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014.g. i presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 od 14. lipnja 2018. pravomoćno odlučeno da su odredbe ovakvih ugovora ništetne u dijelu u kojem su obveze ugovornih strana vezane za tečaj kune u odnosu na tečaj CHF, odnosno da je ništetna odredba o promjenjivoj kamatnoj stopi, pa se tužitelj sukladno čl. 502 c ZPP-a ima pravo pozvati se na utvrđenje suda u ovom postupku u kojem je utvrđeno da su nepoštene, time i ništetne, odredbe ugovora o kreditu primjeni na ovaj način ugovorenu valutnu klauzulu u CHF-a i promjenjivu kamatnu stopu.

14. Pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. (u kojem razdoblju je sklopljen i predmetni Ugovor o kreditu), povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, te u razdoblju od 01. studenog 2004.g. do 31. prosinca 2008.g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (pa tako i ovdje tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa.

15. Dakle, u navedenom kolektivnom sporu, u kojem je tuženica bila stranka u ulozi tuženika, a koji se odnosio na ugovore o kreditu sklopljene u istom razdoblju kao i ovdje predmetni ugovor, uz ugovaranje valutne klauzule u CHF u bitnome je utvrđeno da su ništetne one odredbe ugovora o kreditu o kojima se nije individualno pregovaralo, osobito u dijelu koji se odnosi na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu, a sve zbog izostanka potpunog informiranja potrošača o parametrima bitnima za donošenje valjane i svjesne odluke. Takve su odredbe, prema utvrđenju suda u tom postupku, dovele do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

15.1. Tvrdnja tuženika da tužitelj nema pravo na izravnu primjenu utvrđenja iz kolektivnog spora nije utemeljena jer je smisao kolektivne zaštite kao i utvrđenja ništetnosti odredbe u obeštećenju oštećene strane ugovora, dok zakonski termin "parnicama radi naknade štete", kako to propisuje čl. 502c ZPP-a, treba tumačiti

ekstenzivno i teološki kao parnica u kojima se oštećenom potrošaču nadoknađuje šteta koja mu je nastala povredom prava i interesa, a što je biti ove parnice u kojoj tužiteljica zahtjeva da se za konkretni ugovor utvrdi ništetnost istovjetne odredbe ugovora o kreditu u vezi valutne klauzule i da joj se isplati šteta koja joj je nastala temeljem ništetne odredbe u vidu preplaćenih iznosa anuiteta kredita nastalih primjenom ništetne valutne klauzule.

16. Sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba o valutnoj klauzuli. U tom pravcu nije potrebno provoditi dokazni postupak neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. Zakona o zaštiti potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete ili isplate.

17. Prema navedenom, citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača propisuju direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača mogu pozvati na utvrđenja iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz članka 502.a stavak 1. ZPP-a.

18. Sudovi su u navedenim presudama donesenim u sporovima radi kolektivne zaštite potrošača, proveli test neravnoteže (analizom činidbe i protučinidbe), kao i test nesavjesnosti, te su svoju ocjenu o nesavjesnosti banaka, između ostalog i tuženice, utemeljili u bitnom na činjenicama da trgovac nije potrošaču dao dovoljno informacija u fazi pregovaranja i zaključivanja ugovora o kreditu, a koje su bile važne za donošenje informirane odluke, da potrošača nisu upoznali s rizicima koji za njega proizlaze iz ugovora o kreditu, da potrošača nisu informirali o uvjetima jednostrane promjene kamatne stope (prema odluci trgovca), da je bila riječ o ugovorima u kojima je obveza potrošača ovisila o promjenjivim elementima (valutna klauzula i promjenjiva kamatna stopa), da su sporne odredbe u standardni ugovor ušle na inicijativu trgovaca (banaka), da su banke u vrijeme sklapanja ugovora trebale voditi računa i o interesima druge strane i odrediti neku referentnu vrijednost, da je nepošteno koristiti se odredbama o kojima se nije pojedinačno pregovaralo, a kojima su banke bile ovlaštene jednostrano promijeniti obvezu potrošača, da su potrošači bili u ovisnom položaju, jer nisu imali drugu mogućnost doći do novčanih sredstava izvan kredita, a koji test nesavjesnosti su sudovi proveli s obzirom na okolnosti prije sklapanja ugovora o kreditu, odnosno prilikom pregovaranja o uvjetima kredita i trenutku sklapanja kredita.

19. Iz sadržaja ovdje predmetnog ugovora o kreditu kao tipskog ugovora, jasno proizlazi da se radilo o ponudi banke o kojoj se nije individualno pregovaralo u smislu ugovaranja konkretnih odredbi na čijim bi sadržaj potrošač mogao utjecati, jer je potpuno nelogično da bi isti pristala platiti iznos ovisno o odluci banke i tečaju valute, a koja nije platežno sredstvo u Republici Hrvatskoj, a koji su kao takvi bili potpuno nepredvidivi i neodređeni u trenutku sklapanja ugovora, i to iznos koji može, i je, s vremenom znatno rastao, pa da bi pristala da vjerovniku plati cijenu koja je time gotovo neovisna o tražbini koju je dobila jer ovlašćuje vjerovnika da za istu tražbinu

kasnije naplati cijenu znatno različitu od inicijalno ugovorene. Logično je i životno da je potrošač svoju obvezu shvatio kao iznos koji je naveden da mora mjesečno plaćati u otplatnom razdoblju za iznos koji mu je isplaćen, a očito je da isti nije znao, mogao znati, a sigurno ne bi pristao da za dobiveni iznos plati višestruko uvećani iznos i to isključivo zbog odluke tuženika i znatnog povećanja valute CHF u odnosu na kunu, na koje nije mogao utjecati a niti po logici stvari predvidjeti, čime je njegova imovina znatno umanjena, obveza znatno otežana, a tuženik kao stručna osoba – trgovac stekao znatno povećanje svoje imovine. Tužitelj kao nestručni potrošač zasigurno nije bio u istovjetnom položaju kao tuženik, dapače isti je kao osoba koja živi u Republici Hrvatskoj u kojoj je platežno sredstvo bila kuna, mogao samo jasno i potpuno razumjeti te valjano pristati da primi i vrati dug u kunama, i to prema stanju koje je postojalo u trenutku sklapanja ugovora o kreditu, dakle prema iznosu kuna koji je dobila te iznosu kunu koji je odgovarao iznosu navedenom kao vrijednosti anuiteta kredita. Da bi kao potrošač bila svjesna rizika koji su se u konačnici ostvarili, banka je istoj bila dužna jasno i razumljivo predložiti raspon mogućih oscilacija tražbine, odnosno duga, objektivne kriterije temeljem kojih se taj raspon određuje, pa kada sama banka (tuženica) tvrdi da nije niti mogla znati ove raspone, jasno je da se ne radi o objektivnim i jasnim parametrima i da tužiteljici isti nisu mogli biti poznati pa čak niti predvidljivi, da bi na iste bezuvjetno pristala, očito isključivo na njenu štetu.

20. Sve naprijed izloženo ne znači apriori automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora u predmetnoj parnici, već da je u njoj na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, bio teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. U skladu sa tim na tuženiku je bio teret dokazivanja činjenica iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz presuda donesenih u kolektivnom sporu – da ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je imao u vidu sud u kolektivnom sporu, tj. da su odredbe predmetnog ugovora razumljive za potrošača, i da se je o spornim ugovornim odredbama prilikom sklapanja ugovora pregovaralo, slijedom čega se iste ne bi mogle smatrati nepoštenim. Međutim, tuženik to u provedenom postupku nije dokazao, niti predlagao dokaze na tu okolnost.

21. Valja naglasiti da ugovor može predstavljati stvarni izraz volje ugovornih strana samo ako su njegove bitne odredbe jasno i nedvojbeno utvrđene, osobito one koje se odnose na način određivanja visine tražbine i kriterije njezine promjene. U predmetnom slučaju ti uvjeti nisu bili ispunjeni.

21.1. Tužitelj je, kao potrošač, bio svjestan osnovnih elemenata ugovora – iznosa kredita koji joj je isplaćen, visine kamatne stope, visine početne mjesečne rate i roka otplate – te je logično očekivao mogućnost manjih promjena uslijed promjene tečaja ili kamate. Međutim, sukladno načelima obveznog prava o ravnoteži činidbi te načelu savjesnosti i poštenja, legitimno je očekivanje potrošača da promjene tijekom trajanja ugovora neće dovesti do znatnog pogoršanja njegova položaja, odnosno do takvih promjena koje bi ugrozile mogućnost redovne otplate kredita. Tuženici je bilo, ili je moralo biti, poznato da preuzimanje takvih obveza od strane potrošača zahtijeva prethodno realno preispitivanje mogućnosti otplate, kao i da je kredit potrošaču bio prezentiran kao najpovoljniji, što je bio odlučujući razlog njegova prihvatanja. Stoga sud ocjenjuje da je postupanje tuženice, koja tužitelja kao nestručnu osobu nije jasno

i potpuno informirala o rizicima ugovora, te mu nije pojasnila da sporne ugovorne odredbe omogućuju neograničeno povećanje njezinih obveza, suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužitelj nije bio ničim zaštićen od znatnog umanjenja svoje imovine zbog takvih odredbi, dok je tuženica svoje potraživanje osigurala založnim pravom na nekretnini i zadržala mogućnost da jednostrano povećava cijenu kredita, odnosno obvezu potrošača.

22. Slijedom navedenog, a i s obzirom da tuženik u ovom postupku nije dokazao da je tužitelj kao potrošač u konkretnim okolnostima bio upoznat s načinom promjene tečaja te da se ponašao drukčije, da je njegova situacija prilikom sklapanja ugovora o kreditu s tuženikom drukčija od onoga što je utvrđeno u kolektivnom sporu, ocjena je ovog suda da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu, kojima je otplata kredita vezana uz valutu CHF i kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa nepoštene u smislu članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“, br. 96/03) pa time i ništetne pa je odlučeno kao u točki I. izreke presude.

23. S obzirom na nepoštenje navedenih odredbi ugovora o kreditu, odnosno ništetnost istih odredbi, tužitelj bi sukladno čl. 323., čl. 1111. i čl. 1115. Zakon o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23., dalje u tekstu: ZOO) imao pravo na vraćanje stečenog temeljem ništetnih ugovornih odredbi.

24. U odnosu na prigovor zastare, valja istaknuti da je podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu radi zaštite kolektivnih interesa potrošača (tužba podnesena 4. travnja 2012.) došlo do prekida zastare sukladno čl. 241. ZOO-a. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u presudi Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. izričito potvrdio da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći tek od pravomoćnosti odluke donesene u tom postupku. Građanski odjel Vrhovnog suda (rješenje Su-IV-33/2022-2 od 31. siječnja 2022.) utvrdio je da zastarni rok za restitucijske zahtjeve iz čl. 323. ZOO-a počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost ugovora, neovisno o naknadnom utvrđivanju ništetnosti istovjetnih odredbi u individualnim parnicama.

24.1. Tužitelj traži povrat preplaćenih iznosa po osnovi ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutne klauzule, a opći zastarni rok od 5 godina (čl. 225. ZOO-a) pa zastarni rok počinje teći:

- u odnosu na promjenu kamatne stope, pravomoćnost u kolektivnom sporu 13. lipnja 2014.,
- u odnosu na promjenu valute CHF, pravomoćnost u kolektivnom sporu 14. lipnja 2018., pa s obzirom na podnošenje tužbe 12. lipnja 2019., zastarni rok u oba slučaja nije protekao, pa prigovor zastare tuženika nije osnovan.

25. Nadalje, nije sporno da je između stranaka sklopljen Aneks ugovora o kreditu radi provedbe postupka konverzije kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR na temelju Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj: 102/2015- dalje ZID ZPK/15).

26. Čitanjem Dodatka broj 1. uz Ugovor o kreditu broj 151109069349 od 17. veljače 2016. utvrđeno je da je isti sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju („Narodne novine“ br. 102/15), pri čemu se konstatira stanje preostale neotplaćene glavnice i kamate na dan dospeljeća, te je utvrđeno da nedospjela glavnica na dan 15. veljače 2016. iznosi 8.916,98 EUR. Sadržaj Dodatka jasno pokazuje da se time mijenja dio odredbi Osnovnog ugovora, odnosno glavnica je denominirana u eurima, otplata vezana za tečaj EUR-a u odnosu na kunu, a kamatna stopa jasno ugovorena, dok sve ostale odredbe ugovora ostaju neizmijenjene, uključujući i sredstva osiguranja kredita. Iz Dodatka je razvidno da su prijašnje uplate po kreditu uračunate u novi izračun glavnice, ali se niti jednom odredbom ne uređuje pitanje odricanja izvanugovornih potraživanja u vezi s uplatama tužitelja tijekom otplate kredita prije sklapanja Dodatka.

27. Vrhovni sud RH je u odluci Rev-2868/2018 od 12. veljače 2019. potvrdio pravno shvaćanje da korisnik kredita sklapanjem dodatka Osnovnom ugovoru nije izgubio pravni interes za utvrđenjem ništetnosti pojedinih odredbi, dok je u oglednom postupku Gos 1/19 od 4. ožujka 2020. jasno navedeno da sporazum o konverziji sklopljen temeljem Zakona o izmjenama i dopunama ZPK/15 ima pravne učinke i valjan je, iako se radi o ništetnim odredbama osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

28. U ovom postupku nije sporna valjanost Dodatka, koji ima pravne učinke na odnose stranaka po otplati kredita, budući da predstavlja osnovu za izračun svih budućih anuiteta. Sporno je u ovom postupku ima li tužitelj pravo na vraćanje stečenog uslijed preplata mjesečnih anuiteta zbog rasta tečaja CHF i rasta kamatne stope temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu ukoliko je s tuženicom sklopio Dodatak ugovora o kreditu (tzv. konverziju), a prilikom koje konverzije su sve ranije uplate tužiteljice uzete u obzir pri izračunu buduće glavnice kredita na koju je tužitelj pristala tzv. konverzijom.

29. Valja naglasiti da je ZID ZPK/15 donesen nakon što je ocijenjeno da je u području potrošačkog kreditiranja došlo do znatne neravnoteže u odnosima između korisnika kredita kao potrošača i banaka kao kreditora (trgovca) u odnosu na ugovore o kreditu sklopljene u posebnom razdoblju od 2004. do 2008. koji su denominirani u kunama s valutnom klauzulom u CHF i obzirom da je tečaj CHF izrazito jačao s vremenom te su rasle ugovorene promjenjive kamatne stope što je dovelo u izrazito težak položaj korisnike kredita i potrošača. Stoga je ZID ZPK/15 imao za cilj otkloniti nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i osigurati korisnicima kredita u CHF, odnosno u kunama vezano za tečaj CHF, isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR.

29.1. Na temelju odredbi čl. 19.b i čl. 19.c koji su dodani čl. 1. ZID ZPK/15 proizlazi da vjerovnik i dužnik uređuju svoje odnose u pogledu valute obveze i kamatne stope za cijelo razdoblje od sklapanja kredita pa nadalje (na način da se korisnik kredita dovodi u isti položaj kao da je ugovor o kreditu sklopio uz valutnu klauzulu u EUR) s time da se razlika između više uplaćenih iznosa i obveze koju bi potrošač imao da je sklopio ugovor s valutnom klauzulom u EUR računa kao preplata, kojom se ovisno o okolnostima slučaja postupa sukladno dodanoj odredbi čl. 19.c st. 5. ZID ZPK/15.

30. U odnosu na praksu Suda EU u određenim predmetima, valja ukazati na presudu Suda EU u predmetu C-567/20 od 5. svibnja 2022. donesenu u povodu zahtjeva za prethodnu odluku na temelju čl. 267. Ugovora o funkcioniranju Europske Unije koji je uputio Općinski građanski sud u Zagrebu, i gdje je Sud EU dao tumačenje o području primjene *ratione temporis* i *ratione materiae* Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima u podudarnoj činjeničnoj i pravnoj situaciji. Tako je Sud EU odgovarajući na postavljeno pitanje izrazio pravno shvaćanje da čl. 1. st. 2. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima (odredbama) u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da ugovorne odredbe koje su odraz odredaba nacionalnog prava na temelju kojih je prodavatelj robe ili pružatelj usluge bio dužan potrošaču predložiti izmjene njihova originalnog ugovora putem sporazuma čiji je sadržaj određen tim odredbama i taj je potrošač imao mogućnost prihvatiti takvu izmjenu, nisu obuhvaćene materijalnim područjem primjene te direktive

31. Sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu na temelju odredbi ZID ZPK/15 kojim su stranke iznova od dana sklapanja Ugovora o kreditu uredile svoje odnose u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, na valjan način, ugovoren među strankama, prestala je obveza tuženice (čl. 160. ZOO) na povrat više plaćenih iznosa s osnove ništetne odredbe o načinu promjene kamatne stope ugovornih kamata i valutne klauzule u CHF, a koja bi obveza proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO) i ti, više plaćeni iznosi, nisu bez pravne osnove ostali u imovini tuženice. ZID ZPK/15 je u odredbama čl. 19.d i čl. 19.e propisao detaljnu, jasnu i transparentnu proceduru koja je prethodila zaključenju Ugovora o konverziji, kao i sadržaj tog ugovora, pa je tužitelj kao potrošač bio u prilici još prije sklapanja Dodatka Ugovora proučiti njegove odredbe.

31.1. U skladu s navedenim, primjena posebnog propisa (ZID ZPK/15) derogira opće odredbe ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti na način da se svote koje su plaćene na temelju nepoštenih ugovornih odredbi o jednostranoj izmjeni stope ugovorne kamate te devizne klauzule u CHF, ne vraćaju potrošaču, već su iskorištene u njegovu korist za ispunjenje ugovornih obveza koje su ugovorene valjanim Dodatkom Ugovora o kreditu, a na način kako je to određeno u ZID ZPK/15.

31.2. Nije pravno odlučno u kakvom su položaju oni potrošači koji su prihvatili konverziju u odnosu na one koji nisu jer je to bio izbor kojeg je ZID ZPK/15 jasno definirao i u slučaju tog izbora potrošači koji su prihvatili konverziju više se ne nalaze u položaju dužnika iz kredita s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, radilo se o valjanom izboru koji je učinjen od strane korisnika kredita i potrošača i u skladu sa zakonom čija ustavnosti zakonitost nije dovedena u pitanje. Stoga nema nejednakosti tužitelja pred zakonom i sudovima jer na potrošače koji su konvertirali kredit primjenjuje se specijalni propis ZID ZPK/15 na temelju kojeg je konverzija kredita provedena i između stranaka zaključen Aneks ugovoru o kreditu koji izaziva pravne učinke.

31.3. Nasuprot tome, na potrošače koji nisu proveli konverziju svog kredita navedeni *lex specialis* nije moguće primijeniti i stoga se ne radi o usporedivoj pravnoj situaciji.

32. Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 19/22, 59/23 – dalje: ZZP/22), a i njegov prethodnik ZZP/14, na isti način definiraju svrhu i cilj zakona, koja se svodi (čl.

1.) na zaštitu osnovnih prava potrošača pri kupnji proizvoda i usluga, kao i pri drugim oblicima stjecanja proizvoda i usluga na tržištu, i to:

1. pravo na zaštitu ekonomskih interesa potrošača
2. pravo na zaštitu od opasnosti za život, zdravlje i imovinu
3. pravo na pravnu zaštitu potrošača
4. pravo na informiranje i izobrazbu potrošača
5. pravo na udruživanje potrošača u svrhu zaštite njihovih interesa
6. pravo na predstavljanje potrošača i sudjelovanje predstavnika potrošača u radu tijela koja rješavaju pitanja od njihova interesa.

32.1. Dakle, kada se govori o zaštiti potrošača ta zaštita svoje domete može imati samo u okviru određenog tržišta, u ovom slučaju tržišta financijskih proizvoda i usluga (kredita) na području Republike Hrvatske. Notorno je da su banke na tržište plasirale proizvode kredite - s valutnim klauzulama, uglavnom vezanim na CHF ili EUR, ali su također plasirale kredite i u nacionalnoj valuti, kuni. Potrošač ima i pravo da ako proizvod koji je kupio ima nedostatke dobiti u zamjenu drugi proizvod, ili drugo odgovarajuće obeštećenje. Ako, i kada se potrošač odluči da umjesto proizvoda koji ima nedostatke koji mu nisu bili predočeni, za koje nije mogao znati, ako mu sve karakteristike proizvoda nisu bile poznate, a za što je odgovoran trgovac, dobije u zamjenu drugi proizvod koji nema sve mane i nedostatke, tada može dobiti samo jedan od onih proizvoda koji postoje na domaćem tržištu, a ne nekakav imaginarni nepostojeći proizvod koji se na tržištu ne nudi niti se ikada nudio.

32.2. Stoga, kako su se na tržištu nudili financijski proizvodi - krediti s valutnom klauzulom u EUR, kada je tužitelj kao potrošač izabrao da u zamjenu za proizvod s nedostatkom - kredit s valutnom klauzulom vezanom za CHF, primi drugi proizvod uz obvezu banke da izvrši obračune sukladno citiranim odredbama, time je tužitelj kao potrošač ostvario zaštitu koju mu citirani zakoni pružaju unutar uvjeta i ponude na domaćem tržištu jer se pravo na potrošača da mu se uspostavi pravna i činjenična situacija u kojoj bi se potrošač nalazio da nepoštenih odredbi nije bilo ne može ostvariti izvan uvjeta konkretnog tržišta – u ovom slučaju financijskih usluga.

32.3. Zaštita ekonomskih interesa potrošača, koja uključuje i zaštitu od nepoštenih ugovornih odredbi, nužno je povezana s unutarnjim tržištem i kao njegov dio upotpunjuje ostvarivanje tržišnih sloboda. Tržišna sloboda je, u skladu s odredbom čl.49. st. 1. Ustava, temelj gospodarskog ustroja Republike Hrvatske i izvire, među ostalim, iz koncepta socijalne države (čl. 1. Ustava), koji obvezuje državnu i javnu vlast da utječu na tržišnu funkciju, odnosno da se miješaju u nju kako bi se osiguralo ostvarenje temeljnih socijalnih prava, ostvarila socijalna sigurnost i izjednačile ili umanjile ekstremne socijalne razlike (tako i Ustavni sud RH, odluka broj U-I-1694/2017 od 2. svibnja 2018.). U kontekstu zaštite potrošača u vezi s pravom na povrat neosnovano isplaćenih iznosa na temelju nepoštene ugovorne odredbe, nacionalni propisi upravo imaju zadatak potrošačima pružiti visoki stupanj zaštite od nepoštenih ugovornih odredbi, ali uz osiguranje urednog funkcioniranja tržišta i tržišnih sloboda.

33. S obzirom na navedeno valja zaključiti da zamjena nepoštenih ugovornih odredaba zakonskim odredbama uspostavlja stvarnu ravnotežu u pravima i obvezama kako tužitelja kao potrošača, tako i tuženika (banke) kao trgovca jer, s jedne strane, omogućuje donošenje informirane odluke o sklapanju ugovora o

konverziji od strane tužitelja kao potrošača budući da je tužitelj kao potrošač i kao slabija ugovorna strana objektivno bio u mogućnosti informirano procijeniti hoće li prihvatiti ili odbiti ponudu banke za sklapanje ugovora o konverziji. Pritom je potrebno naglasiti da je zaključenje ugovora o konverziji ovisilo o volji potrošača jer je samo potrošaču ostavljena mogućnost izbora prihvaćanja ili neprihvaćanja konverzije. S druge strane, ovakav način uređenja zamjene nepoštenih ugovornih odredbi omogućuje i balansiranje interesa potrošača i trgovca na tržištu.

34. Naime, učinak konverzije prema ZID ZPK/15 djeluje *ex tunc* što omogućuje uspostavu činjeničnog i pravnog okvira u kojem bi se potrošač našao i bez postojanja nepoštene ugovorne odredbe. Tako stvorena mogućnost uspostave činjeničnog i pravnog okvira kakav je postojao, već sama po sebi, ima restitucijski učinak jer omogućuje vraćanje koristi koju je druga ugovorna strana (trgovac) stekla od potrošača po osnovi nepoštene ugovorne odredbe i to u okolnostima i u proceduri koja je unaprijed poznata i unaprijed svim stranama predstavljena kao jednokratna mjera i trajno rješenje. Na taj je način, zaključenjem Dodatka Ugovoru o kreditu koji je zaključen prema pravilima posebnog propisa (ZID ZPK/15) uspostavljena ravnoteža između efektivne zaštite i zahtjeva pravne sigurnosti, kao i zaštite legitimnih očekivanja strana u ugovornom odnosu koje su postupale u dobroj vjeri u opsegu obračuna izvršenog u smislu odredbe čl. 19.c u vezi s čl. 19.e ZID ZPK/15 (prema odredbi čl. 19.e ZID ZPK/15, potrošači snose: razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz čl. 19.c st. 1. toč. 1. ovoga Zakona, zatim iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada troškova iz čl. 19.c st. 1. toč. 4. ovoga Zakona te iznos kamata i tečajnih razlika na ime preplate iz čl. 19.c st. 1. toč. 5. ovoga Zakona).

35. Treba istaknuti da je o restitucijskim pravima potrošača koji su izvršili konverziju u skladu sa odredbama ZID ZPK/15, a čiji ugovori o kreditu su sadržavali ništetnu ugovornu odredbu o valutnoj klauzuli u CHF, Vrhovni sud Republike Hrvatske je u odluci proširenog vijeća posl. br. Rev-457/2025 od 27.05.2026. zauzeo sljedeće pravno shvaćanje: „Potrošač korisnik kredita koji je na temelju ZID ZPK/15 ugovaranjem Aneksa Ugovoru o kreditu konvertirao kredit ugovoren sa valutnom klauzulom u švicarskom franku i promjenjivom kamatnom stopom u kredit sa valutnom klauzulom u EUR nema pravo na utvrđenje i isplatu iznosa preplaćenih na temelju ništetnih ugovornih odredaba iz temeljenog ugovora o kreditu s ništetnom promjenjivom kamatnom stopom i ništetnom valutnom klauzulom u CHF, ali ima pravo na zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi Osnovnog ugovora o kreditu za razdoblje od dana sklapanja temeljenog ugovora o kreditu pa do utvrđenog dana prestanka obveze izvršene konverzijom kredita i to u punom iznosu bez oduzimanja preplate utvrđene u konverziji“.

36. Prema tome, s obzirom na konverziju koja je provedena po odredbama ZID ZPK/15, tužitelju pripadaju zatezne kamate na preplaćene iznose temeljem ništetnih i nepoštenih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i deviznoj klauzuli u CHF koji su nastali od dana plaćanja pojedinih mjesečnih anuiteta pa do dana prestanka obveze izvršenom konverzijom kredita, što znači na sve one iznose koje je tužitelj plaćao više od početnog tečaja i od početne kamatne stope. Tužitelju te zatezne kamate pripadaju u cijelosti i bez oduzimanja od bilo kakve preplate utvrđene Aneksom Ugovora o kreditu na temelju ZID ZPK/15 (točka 25. odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj Rev-457/2025-21 od 27. svibnja 2026.).

37. Jedine odredbe Ugovora o kreditu koje su u razdoblju od sklapanja osnovnog ugovora do sklapanja Dodatka ugovora bile jasno određene, razumljive i neposredno primjenjive, odnose se na kamatnu stopu 5,39 %, kao jedinu jasno ugovorenu cijenu zajma, te na iznos glavnice isplaćen tužitelju prilikom ugovaranja kredita, obračunat prema tečaju CHF na dan isplate. Radi se o parametrima koji su tužitelju, kao potrošaču, bili poznati i u potpunosti objašnjeni, što omogućuje utvrđenje stvarnog iznosa temeljnog duga.

38. Na okolnost visine tužbenog zahtjeva provedeno je financijsko-knjigovodstveno vještačenje te je stalna sudska vještakinja, sukladno zadatku suda, zaključila da:

- pretplata kamate (više plaćena kamata) iznosi 1.922,39 EUR,
- preplata tečaja (pozitivne razlike islijed promjene valute), kada je tečaj bio veći od početnog, iznosi 2.430,95 EUR,
- ukupna pretplata kamate i tečaja iznosi 4.353,34 EUR,
- iznos zateznih kamata koje su tekle na iznos obračunatih pretplata anuiteta (pozitivnih razlika anuiteta po osnovi promjene kamatne stope i tečaja) od dana pretplate anuiteta do dana konverzije ugovora na dan 19. veljače 2016. iznosi 1.815,61 EUR,
- da razlika između EUR glavnice u konverziji po tečaju na dan 19. veljače 2016. i nedospjele CHF glavnice po početnom otplatom planu i početnom tečaju iznosi 1.176,32 EUR,
- da je zatezna kamata na ukupnu pretplatu kamate i tečaja veća od pretplate u konverziji te nakon njihovog prijeboja ostaje 822,19 EUR zatezne kamate,
- te kada se tome doda ukupna pretplata kamate i tečaja sveukupno potraživanje tužitelja iznosi 5.175,53 EUR.

38.1. Na ovako dan nalaz i mišljenje tužitelj nije imao primjedbi te je u skladu s istim konačno odredio svoj tužbeni zahtjev podneskom od 27. studenoga 2025.

38.2. Usmeno saslušana, vještakinja je u cijelosti ostala pri pisanom i nalazu i mišljenju i dopuni nalaza i mišljenja. Stranke nisu imale primjedbi ni prigovora na nalaz i mišljenje vještakinje.

38.3. Imajući na umu da prema ranije izraženom pravnom stavu tužitelju pripadaju zatezne kamate na iznose za koje se može utvrditi da predstavljaju pretplatu po osnovi ništetnosti uslijed promjene kamate i tečaja (a koje su priznate konverzijom), a da je vještakinja svojim nalazom jasno i pregledno, utemeljeno na podacima o stvarnim uplatama dala izračun navedenih zateznih kamata, a stranke nisu imale primjedbi ni prigovora na matematički obračun, isti je u cijelosti prihvaćen.

39. Iz nalaza i mišljenja sudske vještakinje utvrđeno je da zatezna kamata do konverzije 19. veljače 2016. na sve iznose (pretplatu po osnovi kamate i pretplatu po osnovi valutne klauzule) iznosi 1.815,61 EUR.

40. Slijedom navedenoga – polazeći od pravnog shvaćanja proširenog vijeća VSRH iz odluke Rev-457/2025 od 27.05.2026. – sud utvrđuje da tužitelj uslijed ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli iz osnovnog ugovora o kreditu, nakon izvršene konverzije, ima pravo na isplatu daljnjeg iznosa od 1.815,61 EUR, što predstavlja

zatezne kamate na stvarnu preplatu izražene u apsolutnom iznosu, koje su obračunate od svake pojedinačne preplate pa do provedene konverzije.

40.1. U skladu sa čl. 31. st. 2. ZOO na iznos dospjelih, a neisplaćenih (zateznih) kamata mogu se zahtijevati zatezne kamate samo od dana kad je sudu podnesen zahtjev za njihovu isplatu. Tužba u ovom predmetu je podnesena 12.06.2019., pa stoga tužitelj na navedeni obračunati iznos zatezne kamate od 1.815,61 EUR, ima pravo na daljnju procesnu kamatu od 12.06.2019. do isplate.

42. Slijedom svega navedenoga, neosnovano tužitelj potražuje glavnicu preplaćenih iznosa na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i promjeni kamatne stope na temelju jednostrane odluke tuženice, zbog čega je u navedenom dijelu valjalo odbiti glavni tužbeni zahtjev u točkama II. i IV. i odlučiti kao pod točkom II. izreke, a valjalo je prihvatiti eventualno kumulirani tužbeni zahtjev i naložiti tuženiku isplatu iznosa od 1.815,61 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 12.06.2019. do isplate pa je odlučeno kao pod točkom III. izreke presude. U preostalom dijelu zahtjeva za isplatom procesnih kamata, odlučeno je kao pod točkom IV. izreke presude.

43. Nadalje ovaj sud smatra da tužitelj nema pravoniti potraživati isplatu na ime razlike između nove nedospjele euro glavnice kredita nakon konverzije u odnosu na iznos nedospjele glavnice kredita u CHF (pod pretpostavkom da nije bilo rasta tečaja CHF) koja prema nalazu vještaka na dan konverzije 19. veljače 2016. iznosi 1.176,32 EUR. Naime, valja ponoviti da su stranke sklopile obvezujući i pravno valjani Dodatak ugovor o kreditu, kao i da je člankom 19.c stavkom 1. ZID ZPK/15 propisan način izračuna konverzije kredita, gdje je točkom 7. propisano da se iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR utvrđuje na dan 30. rujna 2015. kao razlika novog otplatnog plana utvrđenog sukladno točki 3. toga stavka i uplaćenih iznosa utvrđenih sukladno točki 4. toga stavka, pri čemu iznos preplate utvrđen u točki 5. toga stavka ne umanjuje iznos preostale neotplaćene glavnice u EUR i kunama s valutnom klauzulom u EUR, a manje uplaćeni iznos utvrđen u točki 6. toga stavka namiruje se sukladno sporazumu vjerovnika i potrošača.

43.1. Slijedom navedenog i u pogledu načina obračuna preostale glavnice postignuta je ravnoteža na način da je tužitelj kao potrošač stavljen u isti položaj u odnosu na korisnike kredita u valuti EUR (sačinjen je novi otplatni plan), te su Dodatkom dakle stranke na valjani način uredile svoje odnose ne samo u pogledu valute obveze i promjenjivosti kamatne stope, već i u pogledu načina obračuna preostale neotplaćene glavnice, pa ne postoji obveza tuženika na povrat koja bi proizlazila iz opće odredbe obveznog prava (čl. 1111. st. 1. ZOO). Zbog toga i zahtjev za isplatu razlike iznosa preostale glavnice od 1.176,32 EUR za zatraženom zateznom kamatom neosnovan (točka II. izreke presude).

44. Prigovor radi prebijanja nije osnovan. Odlučujući o tužnikovom prigovoru radi prebijanja sud je utvrdio da ne postoji tužnikovo potraživanje prema tužitelju po osnovi dvostruke plateži u iznosu od 7.484,93 kn, poradi čega je u izreci ove presude, ovo sukladno čl. 338. st. 3. ZPP sud i utvrdio da ne postoji tužnikovo potraživanje prema tužitelju. Naime, nedvojbeno je da tuženik priznao i isplatio tužitelju s osnova konverzije odnosno Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o

potrošačkom kreditiranju navedeni iznos pa time tužitelj nije ništa neosnovano primio budući je tužitelj isplatu po ugovoru o kreditu vršio kao ispunjenje svoje ugovorne obveze na vraćanje anuiteta kredita prema odredbi koja je utvrđena kao nepoštena i time ništetna dok je tuženik isti Ugovor o kreditu sklopio u svojstvu trgovca, a ne potrošača. Prilikom izrade nalaza i mišljenja stalna sudska vještakinja Stefani Garadžanić je iznos priznat u konverziji oduzela od ukupnog iznosa pretplate tečaja i zateznih kamata na pretplatu tečaja te taj iznos nije dva puta priznat tužitelju odnosno nema govora o dvostrukoj plateži tuženika prema tužitelju.. Slijedom iznijetog, odlučeno je kao u toč. V izreke.

45. O troškovima postupka odlučeno je sukladno odredbi članka 154. st.4. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" 53/1991., 91/1992., 112/1999., 129/2000., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007., 96/2008., 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022, 114/2022, 155/2023 u daljnjem tekstu: ZPP) u svezi s člankom 155. ZPP-a. Tužitelj je uspio s deklaratornim dijelom tužbenog zahtjeva, pa je s osnovom uspio 100 %, dok je u odnosu na visinu u konačnici uspio s 28,58 %(od zatraženih 6.351,85 EUR dosuđeno mu je 1.815,61 EUR) pa kada se od ukupnog uspjeha tužitelja (64,29%) oduzme uspjeh tuženika (35,71%), to je tužitelj u konačnici uspio u omjeru 28,58 %.

45.1. Stranke su djelomično uspjele na način da je tužitelj uspio s osnovom u potpunosti i sa zahtjevom u odnosu na visinu od 28,58%, Kada bi sud primijenio čl. 154. st. 2. ZPP (rukovodeći se visinom novčanog zahtjeva) tužitelj bi trebao naknaditi tuženici razmjerni dio troškova postupka i to u okolnostima konkretnog slučaja u kojem tužitelj zahtijeva restituciju zbog toga što je tuženica u Ugovor o kreditu koji je predmet spora bez pregovaranja unosila nepoštene ugovorne odredbe, pa uzimajući u obzir visinu tih troškova prema vrijednosti spora, troškove postupka koje je već snosio i one koje bi morao platiti tuženici bili bi daleko veći iznosa koji mu je dosuđen zbog nepoštenih ugovornih odredbi sadržanih u Ugovoru o kreditu. Dosuđeni iznos kvalificira se kao „imovina“ zaštićena člankom 1. Protokola 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, te znatno smanjenje iznosa tog potraživanja, koje je rezultat obveze plaćanja troškova postupka, predstavlja miješanje u pravo tužitelja na mirno uživanje vlasništva (tako i Europski sud za ljudska prava u predmetima Klauz protiv Hrvatske,, J protiv Hrvatske koji se u sporovima u kojima stranka nije država primjenjuju u skladu s tumačenjem iz presude Čolić protiv Hrvatske od 18. studenog 2021.). O predmetima u kojima je sporno pravo za isplatu na temelju nepoštenih ugovornih odredbi iz ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF koji su konvertirani u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR u skladu s odredbama ZID ZPK/15, postoji neujednačena praksa drugostupanjskih sudova koji na istovjetne činjenice različito primjenjuju pravo te još uvijek nije primijenjen procesnim pravom predviđen mehanizam za prevladavanje tih razlika. Naprotiv, postojala je neujednačena praksa i VSRH koji u svojim odlukama na istovjetne činjenice različito primjenjuje pravo (npr. Rev-637/2019 od 15.11.2022., Rev 1096/2022 od 8.11.2022. i Rev 586/2019 od 21.12.2022.), a koja je u konačnici razjašnjena nakon zaključenja glavne rasprave u ovom predmetu. U takvim okolnostima u kojima je pitanje obeštećenja potrošača nakon konverzije podložno tumačenju sudova te u trenutku podnošenja tužbe nije bilo pojašnjeno, ne može dovesti do zaključka da je tužba u konkretnom slučaju bila očito neosnovana i lišena svakog izgleda za uspjeh. Zbog toga legitimni cilj - izbjegavanje neopravdanog parničenja nije izravno primjenjiv u ovom predmetu, a nalog tužitelju da naknadi

troškove postupka tuženici predstavljalo bi miješanje u pravo na mirno uživanje imovine koja mu je dosuđena u ovom postupku.

45.2. Zbog navedenog u odnosu na odluku o troškovima postupka koji se sastoje u zastupanju po punomoćniku odvjetniku i sudskih pristojbi sud je odlučio da svaka strana snosi svoje troškove, dok je u odnosu na materijalni trošak koji se sastoji od troška vještačenja u ukupnom iznosu 400,00 EUR valjalo je priznati tužitelju u cijelosti jer je isti trošak bio neophodan radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva, a imajući na umu da je osnovana osnova u cijelosti.

45.3. Slijedom iznesenog, odlučeno je kao u točkama II i III. izreke rješenja.

U Dubrovniku 1. listopada 2026.

Sutkinja

Ana Srhoj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana računajući od održavanja ročišta za objavu presude ukoliko je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude. Žalba se podnosi ovom sudu, pismeno, u 3 (tri) primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

PRESUDA SE DOSTAVLJA:

1. punomoćnik tužitelja
2. punomoćnik tuženika



Broj zapisa: **9-3088e-01358**

Kontrolni broj: **093a5-c00bd-90c1d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>



unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Dubrovniku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.